

7.5. 2017   Jubilate (Plesej Hospodinu všecka země! Ž 66,1)

Jste svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý. (Lv 19,2)

Píseň: *Žalm 119,1-4*

Pane Bože,

jsme tady, každý sám a přitom společně. Každý si s sebou něco neseme; radosti, bolesti, smutek, očekávání, otázky, únavu... Přijmi nás, provázej, promluv k nám.

Pane Bože, před námi na stole Páně, na tvém stole, leží Bible.

Děkujeme za ni. Za to, že je přeložená do srozumitelné řeči, dostupná. Není samozřejmé, že nás nikdo nepronásleduje kvůli naší víře, přesvědčení, kvůli tomu, že chodíme do kostela, že čteme Bibli, že o ní vyprávíme svým dětem...

Ale stejně; ty víš, jak to máme... S vírou, s Bibli, s tebou,... S lidmi kolem sebe. Někdy jsme sami se sebou spokojení, někdy je nám jasné, že na tom jsme nevalně. Prosíme, nekonči s námi, odpouštěj nám, připomínej se nám, dej nám rozumět, dej nám sílu a odvahu to slyšené a poznané naplňovat, dotáhnout. Nejsme a nebudeme dokonalí, ale ty nás zveš, abychom ve tvém světle byli svatí. Děkujeme, svatý Bože. Amen.

Čtení: Lv 19,1-18 (Řád každodenního života)

Píseň: 688 *Odpust'*

Text: Mt 5,17-20 a 19,16-26

Kázání:

Nedávno se mě někdo zeptal: Proč říkáme v Apoštolském vyznání víry "*věřím svatých obcování*"? Co to znamená? Svaté mají přece katolíci... Jak je to se svatostí? Kdo je a kdo není svatý? Jste svatí?

Četli jsme text z 19. kapitoly Lv, počínaje Lv 17 nese několik kapitol společný nadpis "*Zákon svatosti*". Lv 19,2: *Bud'te*

svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý. Svatost člověka, jakkoli dobrého, snažícího se..., se neodvíjí od jeho snažení a téměř dokonalosti, ale od Boha. Člověk může (maximálně) odrážet svatost Boží. Podobně: když čteme na začátku Bible, že člověk je stvořen k obrazu Božímu, je obrazem svatého Boha.

Větou "věřím svatých obcování" vyznáváme, že patříme k sobě navzájem a k Pánu Bohu. Patříme k sobě - nejen my tady teď (kteří se oslovujeme bratře a sestro) ve střešovickém kostele 7.5. 2017, ale tvoříme společenství i s těmi, kdo tady byli před námi a (dá-li Bůh) budou i po nás. A nejen tady ve Střešovicích. Spojuje nás Pán Bůh. (viz nápis na kostelním okně: Jeden jest Mistr váš...) Nejlépe je toto společenství svatých vidět při VP.

Zákon svatosti v Lv je zasazen do kontextu exodu, cesty pouští z Egypta do země zaslíbené. Jsou sdělena pravidla pro život v zemi darované, svěřené. (Někdy mluvíme o Izraeli jako o Svaté zemi.) Jsem, budu s vámi, vy budete žít tak, aby to odráželo mou svatost. (říká Hospodin)

Slova Zákona a Proroků jsou pro Židy v době Ježíšově (a samozřejmě až dosud) závazná, zásadní. Někteří více, někteří méně na ně dbají. Farizeové jsou ti, kteří slova znají, dodržují, učí. Počátky farizeů tkví v babylonském exilu. Právě v exilu se zrodila nová forma víry a náboženství. Židé přišli o Jeruzalém a o chrám jako místo kultu, bohoslužeb, obětí (po roce 587/586 ante). Byli to farizeové a zákoníci, kdo v exilu ujišťovali sebe i ostatní: Pán Bůh nás neopustil, smíme v něj věřit, mluvit o něm, dodržovat jeho nařízení i mimo domov, mimo Jeruzalém, mimo chrám. Pomohli tak přežít a připravili základ i pro další existenci židovství po pádu druhého chrámu v roce 70 n.l. Sami farizeové dodržují vše velmi pečlivě. Oni svou víru nepředstírali, nebyli pokrytci, ale... K tomu, co byl problém, se ještě dostaneme.

Ježíš říká: Slova Zákona a Proroků nebudu rušit. Ani jediné písmenko. Autor Mt evangelia toto Ježíšovo prohlášení uvádí skoro na začátku svého spisu. Mt píše křesťanům vzešlým z židů, to, jaký má Ježíš vztah ke SZ, je pro ně hodně důležité. Ostatně, s farizeji i s

jejich důrazem na Zákon si je Ježíš velice blízký, proto se stále konfrontují. I pro Ježíše je Zákon a Proroci zcela zásadní.

Co je tedy problém?

Četli jsme příběh o bohatém mladém muži, který přišel za Ježíšem a ptá se, co má dělat, aby získal věčný život. Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání. To dělám... Jestli chceš být dokonalý, rozdej všechno chudým... Mladík smutně odešel. Nedokázal to.

Ani my to nedokážeme. Být dokonalí, svatí. Ale u Boha je možné všechno. Protáhnout uchem jehly velblouda. Protáhnout tak nesvaté lidi, jako jsme my, do nebeského království. A ještě jinak: Bůh může působit, že to jeho království už je trochu tady mezi námi. Že my sami o sobě dost nesvatí, jsme řazeni mezi svaté. Díky Bohu zažíváme, že jsme součástí onoho obcování (společensví) svatých. Díky Ježíšovi - jeho naplnění Zákona je možné vcházet do království nebeského, je možné být svatý. Problém farizeů je, že chtějí svatosti dosáhnout sami a pro sebe.

K čemu je tedy Zákon, když ho stejně nejsme schopni úplně dodržet? Luther a jeho následovníci mluví o "trojím úkolu Zákona". Ten první je, že nás upozorní na hříchy. Je jakýmsi zrcadlem: tohle děláš špatně, tak to nemělo být... "Zaplat' mi, co jsi dlužen!" (Mt 18,28) Ale pak je zde evangelium: "Odpouštějí se ti hříchy!" (Mt 9,2) Zákon člověka srazí dolů, ukáže mu, že není schopen dokonalosti. Ale evangelium ho pozvedá nahoru. *Jen ten, kdo je zděšen, může být potěšen.* (Až) tou třetí funkcí Zákona je hříchům zamezovat.

Setkali jsme se s několika postavami, jejich názory, jednáním, učením, otázkami. Jsme v tom někde my? Ptáme se, hledáme - jako farizeové, jako bohatý mladík, jako Ježíšovi současníci nebo učedníci nebo protivníci? Nebo to čteme jako zprávu o nějakém dávném sporu, který se nás moc netýká...?

Je dobré, důležité, zcela zásadní: občas se zastavit a zamyslet, co je hnací silou našeho jednání. Proč něco děláme nějakým způsobem, o

co nám jde, o co se snažíme a proč. Farizeové i ten bohatý muž se snažili. Být dokonalí, líbit se Pánu Bohu, mít podíl na něčem božském, na věčném životě, šlo jim o to, aby jejich život byl smysluplný. To je přece skvělé! A přitom se někde stala chyba. Jednak té dokonalosti chtějí dosáhnout kvůli sobě a jednak si myslí, že toho jsou jako lidé schopni. Dokonalost a svatost je jim cílem. Přitom by mnohem jednodušeji a radostněji měla být východiskem. Díky Bohu jsme svatí, tak se tak chovejme. Nemusíme Pánu Bohu svou svatost dokazovat, to on ji do nás přece vložil. Ukazujme ji lidem. Jsme naplnění Boží láskou a takoví se nechme vést k lidem, kteří nás potřebují. Když jsme bohatí, děkujme Bohu za své prostředky a možnosti a užívejme své bohatství nejen pro sebe. Když jsme uvěřili a vztah s Pánem Bohem je pro nás nosný, známe Zákon, je to skvělé, můžeme říkat lidem, pozvat je, žít tak, že ta Boží svatost, která je v nás, nezůstane ukrytá vevnitř, ale bude svítit (to je to světlo, co se nemá zakrýt nádobou). Skrze lidi, samy ze sebe nedokonalé a nesvaté, ale svaté díky Pánu Bohu, už tady trochu občas zažíváme království nebeské. Děkujeme, Pane Bože. Amen.

Píseň: 478 Pán nás učil v svém svatém kázání

Ohlášky, sbírka

Píseň: Svítá 273 Přemýšlej, děkuj a služ (Proč zvykli jsme si snadno žít)

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Světlem pro mé nohy je tvé světlo, osvětluje moji stezku. (Žalm 119,105)

Požehnáání: Byli jste ospravedlněni z víry, máte pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. (podle Ř 5,1)

Píseň: 679 Uč nás cestě pravé